

**ИЛИЯ МИХАЙЛОВ**  
**ТИШИНА**

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Нежната пролетна вечер покрива като паяжина големия притихнал град. Небето вече прилича на измачкан лист индиго, върху който някой небрежно е разхвърлял шепа звезди. Кани се да вали. Мирише на дъжд, пролет и жасмин. Вятърът палавник си играе с разлистените клони на няколко дървета. Шмугва се в тях и свири на зелените им листа някоя от своите безбройни мелодии, а после хуква накъдето му скимне, за да прави нови пакости.

Като големи жълти очи уличните лампи осветяват безцелно празните улици. По тях отдавна се разхождат само сенките на спомените за онази безвъзвратно загубена предвирусна безгрижност. Но така е с повечето хора — започват да ценят нещо едва когато го загубят или им бъде отнето. Може би именно това е едно от нещата, които винаги правят впечатление на извънземните, които посещават планетата Земя.

Той седи на една от пейките в градския парк. Свалил е бялата платнена маска под брадичката си и замислено пуши. Толкова е тихо, че може да чуе собствените си мисли, с които за пореден път е останал насаме. Понякога ги чувства като съдебни заседатели, които искат да чуят от него — обвиняемия — отговорите на неудобните свои въпроси. Вглежда се в празния фонтан пред себе си и си дава сметка, че това е една от най-тъжните гледки, които е виждал.

Едно малко подобие на кученце разхожда две дами, които бързо минават покрай него, без дори да го забележат. Вместо да им се обиди за тази груба проява на безразличие, той почесва с ръка плешивата си глава и поглежда към левия ръкав на черното си служебно яке. За кой ли път забелязва, че емблемата с надпис СОР се е отпрала от единия си край. Чуди се как ли е станало. Все се кани да я зашие. Можеше да го направи днес, преди да дойде на смяна, но нещо го спира. Знае какво е и се страхува от него. Това е споменът за жена му. Не желае да бърка в чекмеджето, където тя държеше навремето своите игли, конци и платове. Всичко там си е така, както тя го остави за последен път преди три години. Преди цели 1095 дни. Или бяха повече? И той самият вече не е сигурен. Човешката болка няма срок на годност. Или поне му се струва, че неговата е с по-дълъг такъв. А щастieto? За него никога ли няма гаранция? Освен може би тази на собствените ни страхове, че един ден ще го изгубим.

По време на своите нощни дежурства той често мисли за това и за нея — за своята Съни. Запознаха се на Слънчев бряг по времето, когато там имаше само два-три хотела, в които отсядаха туристи от Чехословакия и ГДР. Още тогава Светла за него стана просто „Съни“. Правеше му удоволствие да я нарича така. Правеше му удоволствие да я гледа скришом как тя отмята с небрежна елегантност паднал върху лицето и кичур от красивата си коса. Тя се превърна в лъч светлина, който озари живота му и му даде посока. Изтръгна го от удобния фотьойл на собствената му тиха ергенска самотата, разтърси го и го накара да се почувства жив. Да обича и да бъде обичан така, както никога дотогава, както никога след това.

Топлата и усмивката, уморените и очи, двете и нежни ръце, разтворени за прегръдка, придаваха смисъл на неговото „сега“ и му помагаша да мисли като „ние“ за своето „утре“.

После... Той не иска да мисли за проклетото „после“, което му я отне. Стиска устните си и преглъща няколко малки парченца тъга, които потъват мъчително някъде дълбоко в него, отказвайки упорито за пореден път да се разтворят в чашата на Времето.

Догарящата между пръстите му цигара свети като малък семафор в младата нощ. Допушва я с отегчение и хвърля фасата в коша. Трябва да направи първа за смяната си обиколка. Става, проверява колана на панталона си и приглажда няколкото разпилени косъма, които стърчат по плешивото му теме като житни класове в сиромашка нива. После се обръща назад и с големи крачки се слива с тишината на празния градски парк.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.